

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/308/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219319
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219319.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa V., s.r.o., so sídlom O., V. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného U. kanceláriou E. V., s.r.o. so sídlom O., F. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. októbra 2014, č.k. 7C/222/2012-24 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 1.583,14 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 316,63 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie vo výroku o zamietnutí návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy súd prvého stupňa po právnej stránke odôvodnil § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Navrhovateľ uviedol, že písomným podaním navrhol zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. V rámci exekučného konania, vedeného pod sp. zn. EX XXXXX/XXXX, exekútor predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu, t. j. Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dôvodil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, hoci exekučné konanie začalo dňa 06.08.2010. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie predstavovalo viac ako 177 dní). Zo spisu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 15Er/2816/2010, súd prvého stupňa zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 20.10.2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 03674/10 zo dňa 12.05.2010. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er/2816/2010-10 zo dňa 15.11.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že exekučný súd právny vzťah medzi účastníkmi exekučného konania založený zmluvou označenou ako zmluva o úvere, považoval za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. Z rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu exekučný súd zistil, že rozhodcovský súd priznal právo na peňažné plnenie na základe zmenky povinného, ktorá bola vyplnená oprávneným na základe dohody o vyplnení zmenky. Zmluvné dojednanie - dohodu o vyplnení zmenky, exekučný súd označil za neprijateľnú zmluvnú

podmienku. Poukázal na to, že takouto dohodou veriteľ jednostranne zmenil podmienky zmluvy, a to napríklad v tom, že v zmluve nie je dohoda o zmluvných úrokoch žiadna, pričom v rozhodcovskom rozsudku sú evidentne priznané ako zmluvné dojednanie - zmenkové úroky vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy. Uviedol, že uzavretím dohody o vyplnení zmenky veriteľ nadobudol oprávnenie rozhodnúť o tom, že ním požadované plnenie je v súlade so zmluvou, čo je však neprijateľnou zmluvnou podmienkou (§ 53 ods. 4 písm. o) Občianskeho zákonníka). Exekučný súd ďalej poukázal na to, že právna úprava spotrebiteľského práva jednoznačne smeruje k ochrane spotrebiteľa pred možnosťou podpisovania blanko zmeniek, ktoré vytvárajú pre spotrebiteľa neúnosnú situáciu. Zásadne sa splnenie záväzku zmenkou alebo šekom vylučuje, preto nie je ani možné priznať plnenie na základe vystavenej zmenky. Uviedol, že jediným exekučným titulom, pri ktorom exekučný súd vstupuje aj do hmotnoprávneho vzťahu účastníkov exekučného konania je rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, ak zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4CoE 112/2011-26 zo dňa 5.4.2011 odvolacie konanie zastavil, z dôvodu späťvzťatia odvolania. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2816/2010-28 zo dňa 16.6.2011 exekučné konanie podľa § 44 ods. 3 zák. č. 233/1995 Z.z. zastavil. Z úradnej činnosti súdu prvého stupňa bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní (č. I. 192a spisu č. k. 7C 144/2012). Súd prvého stupňa po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa bol podaný nedôvodne. Pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všeobecné podmienky, a to protiprávny úkon (nesprávny úradný postup), vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou. S poukazom na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd prvého stupňa v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Súd prvého stupňa uviedol, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne (Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 5209/2012 - 39 z 10. júla 2013). V dotknutom exekučnom konaní neboli preukázané ani nečinnosť, zbytočné prietahy. V tomto smere poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR, ktorá ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prietahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale aj s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Rovnako poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012 - 39 zo dňa 10. júla 2013, v ktorom ústavný súd konštatoval, že je významná, priam kľúčová skutočnosť, že sťažovateľ (navrhovateľ) pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o 100 až 1000 exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach), pričom je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov v záujme ochrany práv a slobôd iných subjektov. Na uvedené nadväzuje i nález Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 606/2012, v ktorom bolo zdôraznené, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Poukázal na to, že sťažovateľ (navrhovateľ) podával žiadosti hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, preto musel počítať s určitým technicko - administratívnym zdržaním sa na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné. S poukazom na vyššie uvedené mal súd prvého stupňa z úradnej činnosti za preukázané, že navrhovateľ v predmetnom časovom období podával viacero exekučných návrhov (v stovkách), ktoré boli následne súdu predkladané ako návrhy na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa skonštatoval, že doba, ktorá uplynula odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, do rozhodnutia exekučného súdu nie je tak významná, aby ju s poukazom na okolnosti veci, bolo možné kvalifikovať ako nečinnosť, resp. zbytočné prietahy. Exekučný súd rozhodol v čase primeranom skutkovému a právnemu stavu veci. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. V predmetnej veci súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1, ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z., a to po vykonaní materiálneho prieskumu súladu exekučného titulu so zákonom. Vychádzal z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je totiž predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie kvality života občanov. Na preskúvanie exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu, exekučný

súd oprávňuje ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a na uvedené nadväzujúca judikatúra Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 5Cdo/291/2010 z 29.03.2011, sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011) a rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (uznesenie IV. ÚS 60/2011 zo dňa 03.03.2011). Postup exekučného súdu v namietanom exekučnom konaní, ktorý vstupuje do rozsudku rozhodcovského súdu a chce posudzovať zmluvné dojednanie - dohodu o vyplnení zmenky i bez priamej účasti účastníka konania, tak nemožno považovať za nesprávny. Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nepovažoval súd prvého stupňa ani nepredloženie Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke, nakoľko exekučnému súdu nebránilo v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia nevyriešenie žiadnej prejudiciálnej otázky. V danom prípade teda navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu. Pokiaľ ide o vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, predložený znalecký posudok č. 1/2014, ktorý je vyčíslením škody spôsobenej v tisíckach exekučných konaní, nepreukazuje skutočnú výšku škody. Náhradu majetkovej škody, ktorú si navrhovateľ vyčíslil ako: náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, náklady na udržiavanie a správu informačného systému, náklady na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, považoval súd prvého stupňa za nepreukázanú. Pokiaľ ide o informačný systém, navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi ho k svojej činnosti nevyhnutne potrebuje, a to v období pred spornou exekúciou, ako i po nej. Navrhovateľ nepreukázal, k akým konkrétnym úpravám informačného systému došlo a ani, či je daná príčinná súvislosť s namietaným úradným postupom, ani zvýšenie objemu prác a postupov, a ani ďalšiu tvrdenu majetkovú škodu a jej výšku. Navrhovateľ tiež nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupom, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa neho v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, že bol nečinný, konal so zbytočnými prietahmi, že vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov, a preto návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporcovi žiadne trov nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho

rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe

týchto premís prvostupňový súd dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.01.2011, pričom konanie začalo dňa 06.08.2010, a to zamietnutím žiadosti o udelenia poverenia, a preto k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty (omeškanie viac ako 177 dní).

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 20.10.2010, v danej veci na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 12.05.2010. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er/2816/2010-10 zo dňa 15.11.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď exekučný súd vydá súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd uvádza, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offico povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ, preto sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Taktiež odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti nemožno v žiadnom prípade považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v

prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou majetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa vykonal uvedený dôkaz, avšak taktiež dáva do pozornosti, že nakoľko nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších podmienok a to vznik škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy, nakoľko predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je splnenie všetkých troch základných predpokladov.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02.11.2012 pod sp. zn. 4NcC/613/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza X.. P. J. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí, vedenej na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C/144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená i vec č. k. 7C/222/2012, ktorá bola neskôr vylúčená uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 7C/144/2012 - 405 zo dňa 28.08.2014 na samostatné konanie). Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 14.10.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.